

L'Estat Català ★

PUBLICACIÓ D'ORIENTACIÓ NACIONALISTA

Direcció: FRANCESC MACIA, Diputat

L'alçament de la Pagesia

Els cellers de les nostres masies estan plens de vi. Ni a un baix preu, a un preu ruinós el vi no té sortida. Fa més d'un any que el pagès català aguanta impertèrrit aquesta pedregada. Ara les mans caigudes deixen lasses el mànec de l'eina i una maledicció fulgurant per damunt les línies dels ceps de la muntanya.

Comptat i rebut el pagès no cobrarà tant sols per les despeses de la collita. Un any d'engúnies, un any de treballs i fatigues; per res. Abans dalt la masia hi pujava de tant en tant un corredor de vi que comprava a preu baix. Ara, el corredor de vi, ja ni puja.

El pagès està desesperançat i s'abandona. La seva mosca "speciment" esplèndid de la raça catalana ja no faluguejarà en mig dels papols rebent l'ensofradora. El seu mocador blanc no serà ja una bandera de treball i d'alegria per aquells maiols interminables. I el seu cant no ressonarà per la vall assolada com una injecció de vida.

Ara el pagès, altre "pobre pagès, que tenia una filla..." l'ha enviada a servir a ciutat. Adéu-siau, masia del portal rodó! Tot ço que era la teva ànima i la teva vida ja no retornarà! La Ciutat és un ogre incommensurable que tot ho tritura i tot s'ho empassa. Ni una cançó més florirà vora la reixa i sota l'ombra de la parra! Sota la porjada no hi galantejaran més els braus carreters que pujaven a cercar el vi amb els carros curullats de bocois. El camí que ser-

penteja amunt, resta ara isolat. Fa dies que l'esquellinc dels carros que venien de Sant Sadurní, de Martorell, de Falset, de Vilafranca, no s'ha oït. Això del vi va en "orris", i tot el jovent deixa les velles llars pairals.

Un esforç suprem hauria de fer el Nacionalisme Català en defensa d'aquests interessos de la classe que és el nirvi de la nostra raça.

En els "mítings" de propaganda alliberadora que estem fent per les encontrades de Catalunya hi hem d'afegir un tema més. I una conclusió ben clara i explícita.

De la crisi vitícola en té la culpa Espanya. Espanya té la culpa de totes les desolacions i de tots els mals que pateix la terra catalana.

Un resum de tots aquests mals i perjudicis seria el millor llibre, la millor conferència, el millor míting de propaganda separatista.

Quan els nacionalistes anem pels pobles a sembrar la llevar redemptora; veureu sempre allunyat dels entusiastes, allí en un recó de la plaça o de sala, el pagès malfiat, esquerp que no es deixa convèncer.

Tot són tramoies de la política, es diu, i l'endemà torna a la dura i diària tasca de conreuer de la terra; sens recordar-se més de nosaltres, els sembradors d'aquella collita que mai copsarem. Ara som nosaltres que ens hem de recordar d'ell i quan el veiem amb els braços caiguts o rebatre l'eina marges enllà; ple d'ira santa contra tot ço estrany per ell i inexplicable; que el priva del dret sagrat de

viure o millor dit li *roba* misteriosament l'afany de les seves suors li hem de dir: No deixis l'aixada, no abandonis el mas, no vagis a ciutat a confondre't dins la dictadura del manobre foraster. Sigues tu, tu mateix qui alci la teva veu i fes-la arribar allí on siga, i allí on convinga. Però digues ben alt, ben fort perquè les quatre parts de Catalunya se n'enterin, que tu a Espanya no li demanaràs res; perquè Espanya no dona mai res de ço que se li demana. Que si fas un "alçament" serà de fet i que si deixes l'aixada serà per agafar el fusell que així com així també te'l fan agafar per força!

Crisi vitícola, sí; però també crisi de la Pàtria. La causa de la pagesia, és la causa de redempció catalana. Hem admirat aquests Sindicats Agrícoles del Penedès i del Camp de Tarragona. Són una bella mostra; una fruitositat esplèndida de l'esperit català. Però cada vegada que hem visitat un lloc social d'aquests l'ànima nostra n'ha sortit acongoixada. Quasi amb tots hi hem vist que es privava d'acció política. Està bé que la política que ho malmena tot no es fiqui dintre aquestes organitzacions agrícoles tan admirables; però és que darrera la privació de la política s'ha privat, s'ha tancat la porta perquè la veu de la Pàtria no alliberada no hi arribés. Cal foragitar la política; però no els ideals nacionalistes veritables que no tenen res que veure amb la política. Un Sindicat Agrícol hauria d'ésser una altra Escola Ca-